

Τετάρτη - 18/12/91
Γεράκια

Ταξίδι στην Κύπρο

Αγαπητή Σύνταξη,

Συνάντησα προχθές ένα γνωστό μου από τα παλιά. Πηγαίνω στην Κύπρο, μου λέει. Για τις γιορτές! Εστω και για καμιά δεκαριά μέρες!

Ήταν όλος χαρά και νοσταλγία. Είχε χρόνια να πάει. Θυμόταν πρόσωπα, πράγματα, συγγενείς, κουμπάρους, καφενεία, που πιθανό και να μην υπάρχουν πια.

Υπάρχει όμως, πρέπει να το ομολογήσουμε, σε αυτή την νοσταλγία του ξενιτεμένου Κύπριου και κάτι άλλο. Πέρα από τις μνήμες για τους δικούς, για το χωριό ή την γειτονία, για τα μικρά-μικρά πράγματα, που ποτέ δεν ξεχνιούνται υπάρχει και κάτι άλλο που συμπληρώνει και στρογγυλεύει την εικόνα. Είναι η πατρίδα σαν σύνολο, σαν ιστορία, παράδοση, κοινωνικός χώρος που είναι συνεχώς παρούσα όχι σαν θεωρία κι αφηρημένη έννοια, αλλά σαν μία ζωντανή πραγματικότητα. Κι επειδή την δική μας την ιδιαίτερη πατρίδα μπορείς να την περπατήσεις, τόσο μικρή είναι, και να την βάλεις ακόμη που λέγει ο λόγος στην τσέπη σου και να την κουβαλάς μαζί σου, ο δεσμός με τα παιδιά της είναι πολύ πιο στερεός από όσο ίσως ο δεσμός ενός πολίτη μιας μεγάλης χώρας με την πατρίδα του.

Για τον ξενιτεμένο μας λοιπόν ένα ταξίδι στο νησί, όσο ολιγοήμερο και να είναι πολλά πράγματα. Είναι μία επιστροφή στο πατρικό σπίτι, είναι ένα αντάμωμα με δικούς, είναι η ζεστασιά που αναδίδουν οι μνήμες των παιδικών χρόνων, είναι όμως και η Κύπρος σαν η μάνα μας και το παιδί μας.

Υπάρχει αναμφίβολα μία βαθιά, πολύ βαθιά μυστηριακή δύναμη που δένει τον Κύπριο όπου και να βρίσκεται με το νησί του. Κι είναι ακόμη πιο συγκινητικό αυτό το φαινόμενο όταν το συναντάς σε τόσο απομακρυσμένους χώρους όπως η Αμερική, η Νέα Υόρκη! Μια ευκαιρία μονάχα να βρεθεί και τα εγκαταλείπει όλα. Και τα εκθαμβωτικά φώτα και τα φανταχτερά στολίδια, και τις φαντασμαγορικές βιτρίνες! Ένα τέτοιο ταξίδι δεν θα το αντάλλασε με τίποτα άλλο!

Με εκτίμηση,
Π. Κυπρίδης
 Νέα Υόρκη

(Παπύλης)

Η αγανάκτησή μας...

Αγαπητή Σύνταξη,

Μέχρι τότε ο λαός θα πληρώνει τα λάθη των πολιτικών; Υπάρχουν μερικές ειδήσεις, μερικές δηλώσεις, που μόλις τις διαβάζουμε, μόλις τις ακούγαμε θα έπρεπε να σχίζουμε την εφημερίδα, να σπάσουμε το ραδιόφωνο ή την τηλεόραση.

Έτσι σαν φυσική αντίδραση, σαν ξέσπασμα μίας δικαιοσύνης αγανακτήσεως για όσα μας κάνουν και όσα μας λένε. Κάναμε λάθη στην οκταετία μας είπε ο κ. Α. Παπανδρέου